

Man Gluteus: REPORTÁŽ Z VÝPRASKU

Ahoj milovníci spanku,

předkládám vám popis skutečně provedeného výkonu trestu. Nejedná se o žádný smyšlený příběh.

Výprask je popisován z pozice trestaného. Trestanou osobou jsem byl já. Jako trest za moje prohřešky mi bylo vyplaceno sto poutivých švihů rákoskou na holý zadek. Trest jsem podstoupil dobrovolně. Reportáž věrně zachycuje průběh exekuce a moje pocity a reakce na výprask. Nejednalo se o žádnou hru, ale o skutečný řádný výprask rákoskou na holý zadek. Jsem slabší tělesné konstituce. Vážím 60 kilogramů a mám citlivý kulatý zadek. Při výšlehu jsem se nijak hrdinně nechoval. Ale dostal jsem, co jsem si zasloužil.

Snad vám níže uvedená reportáž z reálné exekuce pomůže při rozhodování, zda-li chcete podstoupit či nepodstoupit něco podobného.

Výkon trestu

Tak jsem dostal zprávu. Je to tady. Mám se dostavit do Prahy k výkonu trestu, který mi byl udělen za moje drzé a neslušné chování. V dopise je uvedeno přesné datum i místo exekuce.

Při čtení předvolání mě lehce zamrazí. Vykonavatelem trestu je totiž pověřen známý a nesmlouvavý exekutor. Je třeba se však postavit k tomu čelem. Člověk má nést následky svého nevhodného chování.

Den výkonu trestu nadešel. Celou noc strachem nemohu spát. Převaluji se v posteli a přemýšlím: „Bude to moc bolet? Vydržím to?“

Ráno okolo sedmé vstávám. Je teplý letní den. Po snídani si pořádně osprchuji svoje tělo. Pak si přetahuji přes hlavu dlouhé tričko a svůj zadek nadívám do lehkých šortek. Ještě si nazout adidasky a mohu vyrazit na nádraží.

Nasedám do vlaku. Lapnu v prázdném kupé na zadek a po chvíli usínám. Únava přemůže moje děsivé myšlenky na to, co bude za několik hodin následovat.

Vlak do Prahy přijíždí na čas. Vystupuji. Z nádraží to není daleko k inkriminované adrese. Pomalým krokem směřuji ulicemi k domu, kde se má exekuce odehrát. Již stojím u vchodu a váhám. Musím se vzmužit. Upravuji si oděv a vlnatě srdnatě zazvoním na zvonek. Po chvíli čekání se ve dveřích objeví urostlý muž a přísně praví: "Jdi nahoru. Už jsi očekáván." Stoupám tedy před ním po schodech nahoru. "Vejd do bytu." slyším muže za sebou. Vzkročím do otevřených dveří. Na chodbičce se vyzouívám. „Tak a teď běž do pokoje!" pobízí mne exekutor.

Když vstoupím do prostorné místnosti, krve by se ve mně nedořezal. Uprostřed pokoje stojí polstrovaná konstrukce s pouty a řemeny a vedle ní, na koberci, leží několik silných rákosek. Za stolem u stěny sedí mladý muž. Asi bude dělat svědka.

Srdce mám strachem až v krku. To nebude žádná legrace. Už abych to měl za sebou. Přejí si v duchu.

„Postav se ke koze!“ přísně praví exekutor.

Váhavým krokem přistupuji ke konstrukci a stoupnu si před ní.

„Vyslyš svůj rozsudek. Za své drzé chování dostaneš pořádný výprask. Na holý zadek ti bude nasázeno přesně sto ran exekutorskou rákoskou.“

Suše polknu.

„Vysvleč se do naha!“

Otáčím se k publiku zády a pomalu si stahuji běžecké šortky. Cítím oči mužů, jak se mi dívají na můj bílý svalnatý zadek. Ještě tričko a již tu stojím nahý jak Adam.

Přehni se přes kozu!"

Celý roztřesený strachem se pokládám na kozu.

"Pořádně vysad' zadek nahoru!"

Posunu se na koze a vystrčím své holé hýždě tak, aby byly nejvyšším bodem mého těla.

Exekutor pevně poutá moje ruce a nohy špagátem ke koze. V pase mě ještě zafixuje ke stoličce dvěma koženými řemeny. Uvázání je tak dokonalé, že se nemohu ani pohnout.

Ležím přehnutý přes kozu připoután v potupné pozici a oba muži se mi koukají na vyšpulený holý zadek.

"Tak takhle vypadá správné upoutání delikventa k výkonu trestu. Zadek delikventa je pevně připoutaný a řádně zpřístupněný k aplikaci výšlehu." vysvětluje exekutor mladíkovi. Svědek činí záznam upoutání. Nastavuje mi fotoaparát přímo k vystrčenému zadku a zmáčkne spoušť.

"Přistoupíme k vlastní exekuci." pokračuje exekutor.

Srdce mi bije jako zvon a chvěji se strachem. Koutkem oka zahlédnu vykonavatele, jak bere do ruky dlouhou pružnou rákosku. Párkrát s ní zamává vzduchem a přiloží ji na můj vystrčený zadek, aby odměřil dopad švihů. Cítím jemný dotek rákosky na půlkách hýždí. Exekutor se rozkročí a silně se napřáhne. Rákosku drží za hlavou. Najednou uslyším svist pružné dlouhé rákosky.

Švih!

Rákoska mě šlehne plnou silou přes obě půlky holého zadku.

V tom okamžiku celým mým tělem projede palčivá bolest. Hrozně to bolí. Jsem šokován jak šíleně moc. Jedna rána by bohatě na potrestání stačila. Jenže jich má ještě přijít neuvěřitelných devadesát devět.

„Počítej“ probereme mě z mrákot exekutor.

Špitnu: „Jedna!“

Sotva to dořeknu, rákoska zasviští a můj zadek slízne druhý šlehanec.

Švih!

Bolestí zakřičím „Dva!“

Švih!

„Tři“ bolestně zaúpím.

Švih! Švih! Švih! ...

Rákoska mě s neúprosnou pravidelností švihá přes můj citlivý zadek. **V pravidelném rytmu cítím na těle dotek žhavého prutu způsobujícího neskonale bolest.** Z úst se mi derou číselky.

Prvních deset švihů mám za sebou.

Exekutor mění stranu a pokračuje ve výšlehu.

Švih! Švih! Švih! ...

Bolest mi proniká do morku kostí. Při každém šlehu vzpínám svoje tělo a snažím se zadkem uhnout z dosahu rákosky. Jenže to nejde. Jsem pevně připoután.

Po dalších deseti ranách vykonavatel opět mění stranu, aby byl můj zadek rovnoměrně seřezán.

Švih! Švih! Švih! ...

Vyju bolestí čísla ran. Švihy jdou přes sebe. Na kůži mého nahého těla naskakují krůpěje potu. **Zadek mám v plamenech.** Bolestí vzlykám a prosím o odpuštění. „Prosím už ne! Moc to bolí! Já už budu hodný!“

Švih!

„Auuuu, aj, aj, aj! Třicet dva!“ Slzy se mi řinou z očí. **Brečím jak malý kluk.**

A rákoska mě dál nemilosrdně šlehá po holé zadnici.

Švih! Švih! Švih! ...

„Padesát!“ zaúpím.

„Vidíš, jak se zadek krásně vybarvuje.“ obrací se na moment vykonavatel k dohlížiteli. „To je fakt nádhera.“ přitaká mladý muž a fotí můj seřezaný zadek. „Jen mu hezky přilož, ať to stojí za to!“

„Jasně.“ odpoví exekutor a ještě silněji mě švihne rákoskou přes můj bolavý zadek.

Švih!

„Padesát jedna!“ Stahuji půlky svých hýždí k sobě ve snaze uniknout bolesti, ale je to marné.

Švih! Švih! Švih! ...

S železnou pravidelností mi prostupuje tělem ostrá bolest.

„Prosím ne, ne, ne!“ křičím bolestí. „Já potřebuji chodit. S namláceným zadkem neudělám kroku! Snažně prosím!“ Jenže není to co platné.

„Nejaskotej a pořádně vyslovuj čísla ran nebo ti přiložím!“ oboří se na mě exekutor.

Švih! Švih! Švih! ...

„Padesát sedm“ dere se mi zajímavě z hrdla.

Celé tělo mám rozpálené. **V sešvihaných svalech hýždí mám třes. Nevím, jestli budu moci chodit.** S vlasů mi stéká pot a z očí mi kapou slzy. Rezignuji na odpor a zatínám zuby.

Švih! Švih! Švih! Švih! ...

Místností se rozléhá v pravidelném rytmu svist rákosky a ostré šlehance, jak rákoska dopadá na můj nebohý zadek.

„Tak co, už budeš hodný?“

Švih!

„Ano, buduuu!“

Švih!

„Opravdu?“

Švih!

„Slibujííí!“

Cítím bolest, jako bych měl zadek ponořený v roztaveném železe.

Švih! Švih! Švih! Švih! ...

„Sto!“ vzlyknu.

Konečně. Výprask je u konce. Exekutor mi uvolňuje ruce a nohy.

Několik minut celý zemdlelý ležím přehnutý přes kozu. Až po chvíli opatrně stávám. Zadek mě pálí jako čert. Pomalounku se narovnáвам a kráčím k zrcadlu. Při každém kroku cítím bolest v hýžděových svalech.

To, co v zrcadle uvidím, mě vyděsí. **Můj zadek je plný krví podlitých jelit a je značně opuchlý.** To si několik dní vůbec nesednu. Ještě že, až na malé výjimky, švihy nerozsekly kůži. To se pak rány dlouho hojí. Opatrně si přes sešvihaný bolavý zadek natahuji šortky, poděkuji za výprask a belhavým krokem opouštím byt a mířím na nádraží. Všechny švihy směřovaly na zadek, tak naštěstí není na stehnech pod šortkami nic vidět.

Celou cestu ve vlaku stojím na chodbičce u otevřeného okna. Chladný vzduch mi proniká pod šortky a ochlazuje mi můj bolavý rozpálený zadek. To je velmi příjemné.

Při zastavení vlaku ve stanici kolem mne kráčí chodbičkou mladá slečna. Jen lehce mne šmírne svým tělem o můj zadek. Juknu bolestí. Slečna se na mě s údivem podívá a omlouvá se mi. Vůbec nechápe moji reakci. Vždyť se jen jemně otřela o moje šortky.

Když by mi zadeček pofoukala, dal bych si říct.

Ještě dlouhé dny cítím v sedacích svalech bolest. Myslím, že jsem byl za svoje hříchy náležitě potrestán.

Rákosku úplně nenávidím za to, jakou bolest způsobuje.

Na závěr prohlašuji, že trest jsem podstoupil dobrovolně a přes značnou bolest mi výprask přinesl i určité sexuální vzrušení. Pokud by se mě někdo zeptal, jestli bych chtěl někdy takovou exekuci opět podstoupit, odpověděl bych bez zaváhání ANO. Za ten adrenalinový zážitek a hezky barevný zadek to stojí.

Zadek několik dní po výše uvedeném výprasku (již se zotavuje):

www.spankboy.cz